

Dete na sliki.

„Mamica, kdo je to dete na sliki,
Ki je prav táko, kakor jaz?
Glejte, kakó me gleda z nasmehom,
Glejte, kakó ima mil obraz!

Mamica, kdo je?“ — „Detece moje,
To je sam Jezušek, božji Sin,
Tvoj prijatelj, tvoj miljeni bratec,
Ki je prišel z nebeških višin!

Tebe je ljubil in vse človeštvo,
Pa je na zemlji nas obiskal,
Tebe je ljubil in vse človeštvo,
Pa je zato — otrok postal . . .

Res je, moj ljubček: ves tebi podoben
Jezušek ta se ti s slike smeji —
Detece moje, moj srček prezlati,
Glej, da boš njemu podobno i ti!“

M. Podtrojiški.

G o z d a r.

Oblastno mi poje sekira,
In drevje bolestno ječí,
Za drugim se drugo podira,
A meni srce se smeji.

Krepkeje še bodem pritiskal,
Da delo bolj pojde od rok,
Popeval bom glasno in vriskal,
Da grmel bo nebni obok!

Naj padajo debela debela,
Naj hrasti in hoje ležé;
Prej rast jim je bila vesela,
A zdaj se poslednjič solzé!

Saj vse tu na svetu premine,
Preminil bom nekdam i jaz,
Ljubezen do sveta mi gine,
Ker ima goljufen obraz.

— 2.

O, jej! Ti, ti . . .!

Dedek pipo
Z ustni giblje,
Z roko dete
V zibki ziblje:
Ajaj-tu-tu!

S temne stene
Zleze spanec,
Starčka ziblje
Stari znanec:
Ajaj-tu-tu!

Dedek dremlje,
Zibka čaka,
Pipa pada,
Dete plaka:
O, jej! Ti, ti . . .!

Silvin Sardenko.